

A hét szentje: **KIM TAEGON SZENT ANDRÁS ÉS TÁRSAI KOREAI VÉRTANÚK** (Ünnepe: szeptember 20.)

Koreában 1836 előtt papok nem voltak, világi hívek terjesztették a keresztény hitet. Francia misszionáriusok ekkor léptek Korea földjére. - 3 nagy üldözés tört ki ellenük, 1839-ben, 1846-ban és 1866-ban. Az utóbbi során 103-an szenvedtek vértanúságot: Kim Taegon András lelkes pap, Csong Haszang Pál kiváló világi apostol volt. A többiek közül legtöbben világi hívők voltak, férfiak és nők, házasok és fiatalok, idősek és gyermekek is.

AZ ÉLET IGÉJE – 2016. szeptember

„Minden a tietek. Ti azonban Krisztuséi vagytok, Krisztus pedig az Istené.” (1Kor 3,22-23)

A korintusi keresztények eleven, kezdeményező szellemű közösségéhez szólnak e szavak. A helyi egyház lelkiületét különböző karizmatikus indíttatású csoportok határozták meg. Ebből azután feszültségek is adódtak a tagok és a csoportok között, megosztottság, egyes emberek körülrajongása és törtetés. Pál határozottan közbelép, és mindenkit emlékeztet, hogy az ajándékok és a vezetők sokféleségén túl a közösség tagjait ennél valami sokkal mélyebb fűzi egységbe, az, hogy mindnyájan Istenhez tartoznak.

Újra elhangzik a nagy keresztény örömhír: Isten velünk van, tehát nem vagyunk idegenek, árvák sem vagyunk, nem vagyunk magunkra hagyva, hanem Isten gyermekei vagyunk, az övéi. Gondunkat viseli, mint egy igazi édesapa, és mindent megad, ami javunkra válik. Sőt, elhalmoz szeretetével és ajándékaival: „Minden a tietek – ahogy Pál mondja –, a világ, az élet, a halál, a jelenvalók, az eljövendők: minden a tietek.” Még a Fiát, Jézust is nekünk ajándékozta.

Micsoda bizalom ez Isten részéről, hogy mindent a kezünkbe ad. Mi viszont annyiszor visszaéltünk ajándékaival: a teremtett világ birtokosának hittük magunkat és kifosztottuk, elcsúfítottuk; testvéreink urának képzeltük magunkat és szolgaságba vetettük, meggyötörtük őket; mi akartunk rendelkezni saját életünk felett, aztán önteltségünkben elpazaroltuk, nem becsültük meg.

„Minden a tietek.” Isten hatalmas ajándékáért hálával tartozunk. Gyakran panaszkodunk, hogy hiányzik valami, és csak azért fordulunk Istenhez, hogy kérjünk tőle. Miért nem nézünk szét magunk körül, hogy fölfedezzük a jót és a szépet, amely körülvesz bennünket? Miért nem köszönjük meg Istennek, amivel nap mint nap megajándékoz?

„Minden a tietek”, ez felelősséggel is jár. Gyengéd és gondos odafigyelést kér minden iránt, ami ránk van bízva: az egész világ és minden ember iránt. Ugyanolyan odafigyelést, mint amilyet Jézustól kapunk („Krisztuséi vagytok”), mint amilyet Jézus kap az Atyától („Krisztus pedig az Istené”).

Tudnunk kellene örülni az örvendezővel, sírni a síróval, készen arra, hogy magunkénak tekintsünk és befogadjunk minden panaszt, megosztottságot, fájdalmat és erőszakot, osztozzunk benne és alakítsuk át szeretetté. Mindent azért kaptunk, hogy Krisztus elé vigyük, az élet teljességébe, Isten elé, azaz végső céljához, és így újra megadjuk mindennek és mindenkinek az őt megillető méltóságot, létének legmélyebb értelmét.

Chiara Lubich 1949 nyarán egyik nap nagyon erős egységet élt meg Krisztussal, olyan szoros kapcsolatot érzett vele, mint a menyasszony a jegyesével. A hozományra gondolt, amelyet magával kell vinnie ajándékba, és megértette, hogy az egész teremtett világot kell vinnie! Jézus pedig az egész Mennysországot hozza örökségül neki. A zsoltár szavaira gondolt: „Kérd tőlem, és örökségül adom neked a népeket, birtokodul a föld határait.” (Zsolt 2,8). Hittünk neki, kértük, és Ő nekünk ad mindent, hogy

elvigyük hozzá, Ő viszont nekünk adja a Mennyet: mi hozzuk a teremtett, Ő pedig a teremtetlen világot.

Chiara élete vége felé e szavakkal fordult az általa létrehozott mozgalomhoz, amelyben saját magát látta tükröződni: „Mi az utolsó kívánságom? Azt szeretném, ha Mária Műve [a Fokoláre Mozgalom] a világ végezetekor, amikor majd készen áll arra, hogy megjelenjen a feltámadott-elhagyott Jézus színe előtt, azt mondhassa neki – a belga teológus Jacques Leclercq szavaival, melyek mindig megrendítenek: »... a te napodon, Istenem, elindulok feléd... Feléd, Istenem ... legbolondabb álmmal: hogy a kezemben viszem hozzád az egész világot.«” *Fabio Ciardi*

DR. ERDŐ PÉTER: Beszéd Teréz anya szenttéavatásáért mondott hálaadó misén 2016. szeptember 10-én (Mt 5,1-12)

Krisztusban Kedves Testvérek!

1. A mai evangéliumban a Hegyi Beszéd tanítását hallottuk a Nyolc Boldogságról.

Miért is kell nekünk megtartani Jézus erkölcsi tanítását? Azért, hogy boldogok lehessünk! Minden embernek ez a célja és a hivatása, ezért alkotta Isten az embert. De ez a boldogság a földön nem lehet teljes. Ezért kezdi és végzi úgy a Nyolc Boldogság felsorolása, hogy „boldogok..., mert övék a mennyek országa”. Mi emberek ugyanis a teljes boldogságot a mennyben, az Istennel közvetlenül találkozáskor, a földi élet után tudjuk csak igazán elérni.

Mi történik hát akkor itt, a földön? Itt, a földön abba az irányba haladunk! És ennek a módját tanítja meg nekünk Jézus. Van a Boldogságok között kettő, amelyek párt alkotnak, szinte feltételezik, kiegészítik egymást. Az egyik az ember igaz volta, igazsága, a másik pedig az irgalmasság. „Boldogok, akik éheznek és szomjaznak az igazságot, mert kielégítést nyernek” (Mt 5,6). „Boldogok az irgalmasok, mert nekik is irgalmaznak” (Mt 5,7). Szent Ambrus mondja, hogy az ember akkor kezdi el éhezni és szomjazni az igaz életet, amikor a bűneit már megbánta. Amíg az ember súlyos beteg, nem érzi az éhséget. Az igazságra való vágyakozás tehát már a bűnbánat és a lelki gyógyulás jele¹. Szent Jeromos szerint nem elég az igaz életre vágyani, hanem éhezni kell az igazságot, újra és újra jótettekkel kell megerősíteni magunkban, hogy a helyes úton járunk². Isten majd betölti az igazságra éhező ember vágyait. Jutalma minden emberi elképzelést meghalad.

2. A régiók az igazságosságról úgy beszéltek, mint készségről, hogy mindenkinek megadjuk, ami jár neki. Ez azonban Krisztus tanításának fényében azt is jelenti, hogy Istennek az egész életünket, minden képességünket oda kell adnunk, hiszen mindent tőle kaptunk, semmink nincs, amivel ne tartoznánk neki. „Mid van, amit nem kaptál? Ha pedig kaptad, mit dicsekszel vele, mintha nem kaptad volna?” (1Kor 4,7) – írja Szent Pál. Ez az, amit a főparancs is kíván: „Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívvedből, teljes lelkedből és minden erődből”.

De az igazságossággal, az igaz voltással szorosan összekapcsolódik az irgalmasság is. Irgalmasnak lenni azt jelenti, hogy adunk, jót teszünk, megbocsátunk akkor is, ha ezt valaki nem érdemli meg. Ezért az irgalom néha ajándékozó szeretet. Ilyen értelemben sorolja fel hagyományosan az Egyház az irgalmasság testi és lelki cselekedeteit. Erről tesz tanúságot az Egyház szeretet-szolgálat. De ilyen ajándékozó szeretet kell ahhoz is, hogy jövőnk legyen. Amit a gyermekekért, az utánunk jövő nemzedékért teszünk, azt nem a hála érdekében, nem a későbbi viszontszeretet biztosítása gyanánt tesszük, hanem azt az ajándékot ad-

¹ Vö. AMBROSÍUS, *Super Lucam* 1.4 de beatit. Vö. AQUINÓI SZENT TAMÁS, *Catena aurea*, I, Kommentár Máté evangéliumához, Szeged 2000, (ford. Benyik Gy., Lázár I. D.), 136.

² Vö. AQUINÓI SZENT TAMÁS, *Catena aurea*, 136.

uk tovább, amit mi is másoktól, végső soron magától az Istentől kaptunk.

3. Az Istennek járó totális szeretet kifejezése az embertársak iránti önfeláldozó, nagylelkű szeretet. Ennek volt a hőse Szent Kalkuttai Teréz anya, aki magának Krisztusnak felhívására választott egész életével. Tanúságtételének olyan ereje volt, hogy ennek a hivatásnak a követésére már életében ezrek és ezrek vállalkoztak. Rendje elterjedt az egész világon. Teréz anya szeretetszolgálatára szükség van az egyház missziójának teljességéhez. A szent liturgia végzése, a teológia tanulmányozása és az evangélium igazságainak hirdetése, a katekéták fáradozása és a szentségekben kapott kegyelem gazdagsága akkor lesz a krisztusi üzenet teljes tanúbizonyossága, ha a mindent feláldozó, határokat nem ismerő segítő szeretet cselekedetei párosulnak hozzá. Mindenki nem szolgálhatja szerzetesként a legszegényebbeket. De ez a radikális önátadás szükséges az egyház képének és tanúságának teljességéhez. Ezért vagyunk hálásak Teréz anya szenttéavatásáért. Nemcsak nagy példakép ő mindnyájunk számára, de szellemi erőforrás is. Személye és műve a hitelesség pecsétjét jelenti korunk egyháza számára.

Mindenki nem lehet Teréz anya. De mindenki kérheti pártfogását, és mindenki törekedhet arra, hogy észrevegye az emberi nyomorúságot a maga környezetében és segítő szeretetből áldozatot vállaljon másokért. Ehhez kérjük Szent Kalkuttai Teréz anya közbenjárását mindannyiunk számára. *Ámen.*